

תלוי במחלוקת התנאים.

תנו רבנן: נאמר בתורה "שאור" — כל תקטירו.

אין לי אלא שאסור להקטיר את כולו [ומפרש ואזיל מהו "כולו"] מקצתו של שאור, מנין שגם הוא אסור בהקטרה? תלמוד לומר "כל".

עירובו, שעירבו לשאור עם מצה ואינו ניכר, מנין שאסור להקטירו? תלמוד לומר "כי כל" (26).

והוינן בה: מאי קאמר תנא דברייתא, מהו השיעור שהתייחס אליו באמרו "כולו" ו"מקצתו"?

אמר אביי: הכי קאמר: שאור הרי הוא בכל תקטירו.

אין לי שאסור בהקטרה אלא כזית שאור. חצי זית שאור מנין שגם הוא אסור? — תלמוד לומר "כל". עירובו מנין? — תלמוד לומר "כי כל".

רבא אמר: הכי קאמר: שאור כל תקטירו. אין לי שאסור להקטיר אלא את כל הקומץ

של שאור, וכדמפרש ואזיל מהו שיעור הקומץ. חצי קומץ של שאור, מנין שגם הוא אסור בהקטרה? — תלמוד לומר "כל". עירובו מנין? — תלמוד לומר "כי כל".

ומבארין: במאי קא מיפלגי אביי ורבא —

אביי סבר: יש קומץ פחות משני זיתים, ומה שכתוב בשאור "לא תקטירו" — קומץ שלם משמע. והריבוי של "כל" בא לומר שלא דוקא קומץ שלם, אלא גם חציו נכלל באיסור הקטרה. ולכן סבר אביי כי יש איסור ב-מ הקטרה של שאור גם כשאותה הקטרה היא פחותה מכזית. (27)

ורבא אמר: אין קומץ פחות משני זיתים והילכך, גם כאשר מרבים מ"כל" לחצי קומץ עדיין הוא בשיעור של כזית, והילכך סבר רבא אין איסור הקטרה של שאור כשהיא פחותה מכזית.

איתמר: המעלה תערוכת שהיא עשויה משאור ומדבש יחד על גבי המזבח —

אמר רבא: לוקה על העלאה שכזאת ארבע מלקויות: לוקה משום מעלה שאור, ולוקה משום מעלה דבש. לוקה משום עירובי שאור, ולוקה נמי משום עירובי דבש. (28)

והיינו, שסבר רבא שהריבוי של "כל" לאסור

פחות מכזית.

וכתב המנחת חינוך שאם הסברא של איסור חצי שיעור היא שזה ראוי להצטרף, הרי בהקטרה צריך כזית בבת אחת ולא שייך לחייב בחצי שיעור.

28. לשיטת רבא שאין הקטרה פחות מכזית, דן היד בנימין שיתכן שצריך שיהיה כזית מהשאור

26. יש לעיין איזה שיעור של תערוכת נאסר כאן?

מבאר הגר"ז בכתבים, כיון שכאן האיסור הוא הקטרה, ולא שייך כאן ענין של טעם, תהא התערוכת אסורה אפילו בכלשהו.

27. למאן דאמר יש הקטרה פחות מכזית, יש לדון האם גם יהיה חייב על הקטרת פסולין של

תערובת של שאור או דבש בדברים אחרים הוא איסור נוסף שלוקים עליו.

אביי אמר: אין לוקין על לאו שבכללות! שהריבוי "כל" האמור בשאור כולל בין את השאור ובין את עירובי השאור, וכן הריבוי "כל" האמור בדבש כולל בין את הדבש ובין את עירובי הדבש. וקיימא לן שאין לוקין על לאו שבכללות, הילכך אינו לוקה על איסורי התערובת.

ונחלקו שתי לשונות בגמרא בדעתו של אביי:

איכא דאמרי: חדא, מיהא, לקי. שהאיסור להקטיר שאור ודבש עצמן, ללא תערובתם, אינו נחשב ללאו שבכללות, למרות שהוא כולל גם את השאור וגם את הדבש, אלא הרי זה כאילו נכתב "שאור לא תקטירו, ודבש לא תקטירו", הילכך לוקה שתיים, אחת על השאור ואחת על הדבש [הא דקאמר "חדא מיהא לקי", הכונה היא לאחת מתוך השתיים של שאור ותערובתו, ואחת מתוך השתיים של דבש ותערובתו].

ואיכא דאמרי: חדא נמי לא לקי, דהא לא מיחד לאויה בלאו דחסימה. שהרי דין מלקות בכל הלאוין נלמד מכך שנסמך בפסוק האיסור לחסום שור בדישו לפרשת מלקות, וממנו אנו לומדים שכל לאו הדומה ללאו דחסימה לוקין עליו. ולפיכך אין לוקין על לאו שבכללות משום שלא זה אינו דומה ללאו דחסימה, שהוא לאו פרטי, ולא לאו שבכללות.

ואילו היה כתוב בפירוש שלא תקטירו

שאור, ועירובי שאור, ודבש, ועירובי דבש, הוא היה לוקה על כל אחד ואחד, ואפילו שכל הפרטים מנויים בלאו אחד, וכמו שלוקה הכהן הנושא אשה אלמנה, גרושה, וחללה וזונה, על כל פרט, על אף שהם נכללו בלאו אחד, שהואיל והם מפורשין בפסוק הרי זה כאילו נכתבו כל אחד בתורת לאו נפרד. אבל כאן, שכתוב "כל שאור", וכתוב "כל דבש", ואנו דורשים גם עירובי שאור ועירובי דבש מהדרשה של "כל", נחשב הלאו הזה הכולל גם שאור וגם עירובי שאור, וגם דבש וגם עירובי דבש, בתור לאו שבכללות, שאין לוקים עליו כלל.

מתניתין:

יש מנחות שהן טעונות שמן ולבונה. ויש נט-א מנחות שהן טעונות שמן ולא לבונה. ויש מנחות שהן טעונות לבונה ולא שמן. ויש מנחות שאינן טעונות לא שמן ולא לבונה.

ואלו הן המנחות שהן טעונות שמן ולבונה:

א. **מנחת הסולת,** שהיא המנחה היחידית שאינה נאפת לפני הקמיצה, אלא הכהן קומץ מהסולת עצמה [לאחר שבלל את הסולת בשמן], ורק בה כתבה התורה שיש להביא עמה לבונה. ומכאן למדנו לכל מנחות היחיד שמביא עמה לבונה.

ב. **ומנחת המחבת,** המתנגנת בכלי שטוח.

ג. **ומנחת המרחשת** המתנגנת בכלי עמוק.

ד – ה. **ומנחת מאפה, החלות,** העשויה